

Bolnike zdravi atek naš,
jaz narodni jurak postanem,
ne bom praznilec vinskih čaš,
jaz trezen in krepak ostanem.

Z glavico bistro in z rokó
junaško hočem se boriti
in bedne brate za mejó
iz sužnosti osvoboditi!

To pravil mi je Borček sam,
prišedši na obisk v Ljubljano,
a jaz zdaj to povem še vam
za zgled in v izpodbudo rano.

Da lažje mi verjamete,
podajam tu njegovo sliko.
Kaj ne, kako zavestno zre
in res obeta nam veliko!

Podoba druga kaže dom
sedanji našega junačka,
ki tamkaj rad še s kužetom
in z mucikami se igračka.

Na tretji sliki iz daljav
pa sokol čez goré prinaša
od bratov žalosten pozdrav,
ki v robstvu vsak jim up ugaša.

Fr. Rojec.

M. J. ZALESKA:

Prisluškovan razgovor.

Iz poljščine poslovenil Vinko.

oliko nepotrebnih stvari je na tem svetu — je govorila štokrlja, resno stoječ na eni nogi ob bregu potoka. — Čemu na primer vsa ta drevesa, ki rastejo po gozdih, zelišča in cvetice po travnikih in žito na polju? Ali ne bi bilo lepše, da bi vso zemljo pokrivala prekrasna močvirja in mlake, polne žab in drugih plazilcev? Tedaj bi rod štokrelj plaval v razkošju! Ne vem res, zakaj ni gospod Bog tako uredil sveta.

— Kaj blebetaš, neumna štokrlja! — se je odzvala čaplja, potre-sajoč s perjanico. — Gozdi in travniki so res nepotrebni, pa tudi mlake ne prinašajo nobene koristi. Lepše bi bilo, ako bi reke in potoki žuboreli po vsej zemlji drug poleg drugega, ker v takih globokih vodah je vedno dovolj rib vsake vrste.

— Nič nisi modrejša od štokrlje — se je oglasila vrana, sedeč na veji. — Drevesa so potrebna, ker kje bi mi gozdni ptiči gradili svoja gnezda? Jaz bi se prav nič ne jezila, ako bi se vse reke posušile, da bi bilo le v kakih potočkih malo vode za žejo. Cvetice po travnikih so res brez vsake koristi, žitno polje je pa koristno, ker prinaša okusno zrnje. Jaz pravim, da so od vsega najpotrebnejši črvi in mrčes, in hotela bi, da bi bilo tega povsod dovolj.

— Čuden okus imaš, draga vrana — se je obregnila prezirljivo štokrlja — in pravim, da ta mrčes samo prostor krade na svetu.

— Kaj vse blebetajo ti neumni ptiči — je šepnila lisica, skrita za grmom — žabe, črvi, ribe, golazen — vse to ni čisto nič potrebno! Tudi žito in trave bi lahko izginile s površja, jaz bi ne žalovala za njimi, samo da bi bilo mnogo ptičkov, posebno pa okusnih in mastnih kuric, prepelic in jerebic. Ah, tega je res malo premalo. Ne vem,

zakaj ni gospod Bog tako uredil sveta, da bi ptiči povsod krožili v velikih jatah, da bi se mogla poštena lisica lepo pokrepčati. In če bi še ti ptiči ne imeli kril in bi se dali laže uloviti, to bi bilo šele lep!

— Kako je mogoče izblebetati tako neumnost — je zabrenčal rjavi hrošč — to je res, da so ptiči popolnoma nepotrebni na svetu; oni najbolj preganjajo uboge žuželke. Najbolje bi bilo, da bi vsi izginili s sveta. Zemlja bi bila potem prekrasna, ko bi bila vsa obrasla s prekrasnim listnatim drevjem in cvetočim grmovjem, samo da bi se ne zalegle v njih kake grabežljive stvari. Tedaj bi bilo prijetno in lepo hroščem na svetu.

— Dobro govoriš — je pritrdila čebela — toda jaz bi hotela, da bi imela drevesa in grmovje namesto listja samo cvetje; potem bi se dalo delati med, od listja pa ni nobene koristi in lahko bi živeli brez njega. Travniki, na katerih cvete mnogo cvetic, so veliko koristnejši kot zeleni gozdovi.

Mlad pastirček je dremal pod drevesom na robu gozda blizu potoka in v snu slišal ta pogovor. Ko se je pa zbudil in si otrl oči, se je začel smejati, da bi bil skoro počil od smeha.

— O, to bi bil svet zares lep — je govoril pastirček — ako bi hotel Bog vsakemu teh sitnežev ugoditi! Kako podlo je misliti samo o sebi in o svojih koristih! Štorcklja ne razume, da bi zmanjkalo tudi žab, ako bi ne bilo mrčesa, ker one se s tem največ hranijo. Vrana ne ve, da bi žuželke ne mogle živeti brez cvetja, ker srkajo iz njega sladki sok; lisica ni pa niti pomislila, kaj bi jedli mastni ptički, ko bi ne bilo ne obadov ne žita. Sedaj šele vidim, kako nespametno je prigovarjati, da ni na tem svetu tako, kakor bi mi radi, in misliti, da je kaj nepotrebnega na zemlji. To, kar je nepotrebno za nas, je potrebno za druge. Sploh pa mi večkrat niti lastne koristi ne moremo dobro razumeti.

Preden gre jež spat.

*Gode ježek, gode —
meh na rami nosi,
jabolka rdeča
za prezimek prosi.*

*Jabolko se smeje:
»Večkrat zamežimo...«
Dražijo ga veje:
»Bratcev ne spustimo!«*

*Ščinkavec je prišel,
vejico potresel,
ježek pa je sadja
v jamico nanesel...*

Albin Čebular.

